

muen som saadan kan anslaaes at have givet i bemeldte Aar, hvis den ubestaaende er gaaet over til ham, og ellers forholdsviis. Vi have netop med Forsæt brugt Udtrykket „Formuen som saadan“ for dermed at betegne, at Skattecommissionen ikke ved Ansættelse af den paagældende Skat maa tage Hensyn til, hvad den Afbøde i Virkeligheden kan have havt i Indtægt i det foregaaende Aar af sin Formue, idet det jo for en Deel kan være Resultatet af hans personlige Arbejde, men at man derimod maa calculere, hvad den Formue, der er gaaet over til Arvingen, virkelig er værd, og beregne en vis Indtægt deraf efter et Skøn. Naar dette Forslag vedtages, vil Statskassens Krav i den Retning være fuldkommen fyldestgjort. Dette er det eneste af de Tilfælde, der gaaer ind under det sidste Stykke af § 3, som virkelig er af nogen Interesse for Statskassen. De øvrige Tilfælde, der gaae ind derunder, ere Statskassen ligegyldige; her er alene Spørgsmaal, om den Eine eller den Anden skal betale Beløbet, men ikke Spørgsmaal om, at noget Beløb gaaer bort fra Statskassen eller kommer til den. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det af 15 Medlemmer til § 3 stillede Forslag.

Finantsministeren: Med Hensyn til de Forslag, der ere stillede til denne Behandling, skal jeg tillade mig at følge den Orden, hvori de ere opførte paa den foreliggende Liste, og dertil knytte de efter Indholdet dertil hørende Underændringsforslag. Jeg bliver da først staaende ved det af 15 Medlemmer stillede Forslag til § 1, som gaaer ud paa at optage de Bestemmelser, som ere foreslaaede i Lovforslagets § 1, paa Finantsloven. De ærede Medlemmer, som i længere Tid have været Medlemmer af dette Thing, ville maaſkee ialfald erindre, at en lignende Bestemmelse i sin Tid var optagen af mig i et Lovforslag, som jeg i 1867 forelagde Rigsdagen, men at det mødte en saa bestemt Modstand i det andet Thing, at jeg ikke fandt mig foranlediget til at fastholde det. Foruden at jeg maa erkjende, at de Indvendinger, som der gjordes gjældende imod at optage det paa Finantsloven, have deres Berettigelse, vil jeg sige, at ialtfald er

Forholdet nu ikke det samme som dengang, idet denne § 1 har et andet Indhold, end min § 1 i hiint Lovforslag havde. Det er jo nemlig fuldkommen indlysende, at en Lov som den, der vil udfomme i Genhold til dette Lovforslags § 1, ikke i og for sig alene er en finantiel Lov; den har ganske vist sin finansielle Betydning, men som Supplement dertil er den tillige væsentlig en Skattelov, og jeg troer derfor ikke, at det er uden Føie, at man paa et andet Sted har meent, at maatte unddrage denne Sag fra Finantslovens Omraade og lade den behandle som ethvert andet Lovgivningsarbejde. Jeg maa derfor for mit Vedkommende erkjende, at det ikke gaaer an at optage disse Bestemmelser paa Finantsloven, og skal indstændig anbefale Thinget at nægte sin Stemme til dette af 15 Medlemmer stillede Forslag til § 1. — Forslaget under Nr. 2 til samme Paragraph skal jeg foreløbig forbigaa; det hænger sammen med en Materie, jeg senere vil komme til. Jeg skal derimod strax gaae til de af mig til §§ 2, 3 og 5 stillede Ændringsforslag. Det høie Thing vil erindre, at det sidste Punktum i § 2 omhandler, hvorvidt Fideicommissbesidderen er berettiget til at fradrage i sin Indtægt de Afdrag, han maa betale paa Fideicommissets Gjæld. Dette Spørgsmaal har oftere foreligget Thinget til Behandling, og skjønt Afgjørelsen ganske vist hvergang er gaaet mig imod, har jeg dog ingenfinde anseet mig berettiget til at lade være fremdeles at reise Indsigelser imod, at Fideicommissbesidderen ikke skal kunne fradrage dette Beløb. Det er ogsaa dette, jeg gjør ved Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 2, og det vil jeg tillade mig at sige overfor den ærede Ordfører, at enten har han sagt Noget, som han ikke meente, eller ogsaa har han ialtfald tillagt mig en Tanke, som ikke tilhører mig. Der staaer i det sidste Punktum af § 2, at Ingen er berettiget til at afforte i sin Indtægt de Afdrag, han betaler paa sin Gjæld, og et heller kan en Fideicommissbesidder afforte de Afdrag, han betaler paa Fideicommissets Gjæld. Det er nu ikke min Tanke at nægte Rigtigheden af den første Deel af denne Sætning, hvorefter Ingen skal kunne afforte i sin Indtægt de Afdrag, han betaler paa sin Gjæld;